

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **G. E.**, nar. ..., státní příslušnost M., t.č. ZZC B.-J., B. p. B., proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křížíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2012 č.j. KRPA-59561/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 31.8.2012 č.j. KRPA-59561/ČJ-2012-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění, která byla stanovena rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 9.5.2012 pod č.j. KRPA-59561/ČJ-2012-000022 o 30 dnů.

Žalobce vytýká žalovanému, že rozhodnutím, kterým byla prodloužena doba zajištění o dalších 30 dní, byl zkrácen na svých právech. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a dále v rozporu s ustanovením § 62 odst. 2, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Namítá, že zajištěn byl dne 19.5.2012 dle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dní s tím, že policie v této době bude schopna realizovat jeho vyhoštění. Jelikož v této době

nebyla policie s to vyhoštění realizovat, zajištění bylo prodlouženo dalším rozhodnutím ze dne 3.8.2012 o dalších 30 dní. Konečně pak zde napadeným rozhodnutím byla doba zajištění prodloužena o dalších 30 dní. Napadené rozhodnutí postrádá zdůvodnění dalšího zajištění a sdělení skutkového stavu ve věci realizace vyhoštění. K naplnění účelu zajištění přes předchozí tvrzení žalovaného nedošlo, ačkoliv k tomu byly dány předpoklady. Je tedy zřejmé, že žalovaný správní orgán buď nečiní řádně veškeré úkony směřující k vyhoštění nebo navzdory tvrzení správního orgánu vyhoštění žalobce do Mongolska brání nějaká překážka. Ani jedna z těchto skutečností však s ohledem na ochranu práva na osobní svobodu žalobce i eurokonformní výklad zákona není důvodem k prodloužení zajištění žalobce. Dle čl. 15 odst. 2 návratové směrnice jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí učiněny úkony směřující k vyhoštění. V případě žalobce ale zřejmě nebyly úkony směřující k vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 2 zákona vůbec číněny. Jakkoliv správní orgán již 3.8. neviděl žádnou překážku realizace vyhoštění ve 30 dnech, nebylo vyhoštění realizováno. Z rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu nebyla cizinecká policie schopna správní vyhoštění vykonat.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že závěr, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění, vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí a jasně poukázal na skutečnosti, které vedou k vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgán činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění, avšak do doby vydání napadeného rozhodnutí nebyly ze strany Ředitelství služby cizinecké policie zajištěny veškeré náležitosti, které by zabezpečily výkon vyhoštění. Žalovaný je přesvědčen, že naplňoval dikci čl. 15 Směrnice ES 2008/115, neboť s náležitou pečlivostí činil veškeré úkony směřující k vyhoštění tak, aby bylo realizováno v co nejkratší době. Důkazem je ukončené řízení o správním vyhoštění či obstarání cestovního dokladu. Poslední překážkou bylo azylové řízení. Tato objektivní překážka byla dne 27.7.2012 prolomena. Vzhledem ke skutečnosti, že již v dané právní věci neexistovala překážka, která by bránila realizaci správního vyhoštění, podal správní orgán dne 3.8.2012 žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění ve smyslu § 163 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. Do dne vydání napadeného rozhodnutí však eskorta a přepravní doklady zajištěny nebyly, a proto správní orgán přistoupil k prodloužení doby zajištění o 30 dnů. K tomuto závěru se uchýlil i s ohledem na sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31.8.2012, které předestřelo realizaci vyhoštění v průběhu následujících 30 dnů.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je vázán.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků ve stanovené lhůtě takové projednání nenavrhoval (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31.8.2012 byla prodloužena doba zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění o 30 dnů. Realizace správního vyhoštění nemohla být do 27.7.2012 vykonána a to z důvodu objektivní překážky vyhoštění. Jednalo se o skutečnost, že do dne 24.7.2012 bylo rozhodováno Krajským soudem v Praze o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby vedené pod č.j. 48Az 36/2012-43. Vykonatelné rozhodnutí příslušného správního orgánu ve věci azylového řízení je pro správní orgán závazné. V období, kdy je na cizince pohlíženo jako na žadatele o mezinárodní ochrany, nevztahuje se na tohoto cizince dle § 2 zákona č. 326/1999 Sb. působnost tohoto zákona, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Správní orgán nebyl oprávněn realizovat správní vyhoštění z území České republiky, neboť je povinen postupovat analogicky s ohledem na ust. § 119 odst. 6 zák. č. 326/1999 Sb., které v případě

žádosti o mezinárodní ochranu, jež podal žalobce, staví výkon správního vyhoštění. Z podkladového materiálu je zřejmé, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 24.5.2012. Řízení o udělení azylu bylo v I. stupni dne 6.6.2012 pravomocně zastaveno, neboť návrh žalobce byl shledán jako nepřipustný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. Vzhledem ke skutečnosti, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu a následně dne 28.6.2012 návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, správní orgán na žalobce do závěru krajského soudu učiněného v usnesení ze dne 24.7.2012 (doručeného 27.7.2012) pohlížel jako na osobu, která disponuje procesní ochranou zakotvenou v ust. § 119 odst. 6 zák. č. 326/1999 Sb. Uvedená překážka byla dne 27.7.2012 prolomena a tudíž po vyřízení nezbytných prostředků k přepravě žalobce do Mongolska bude vyhoštění z území realizováno. Vzhledem ke skutečnosti, že již neexistuje překážka, která by bránila vycestování žalobce, správní orgán dne 3.8.2012 podal k Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění. Dne 31.8.2012 obdržel správní orgán přípis Ředitelství služby cizinecké policie, které předestírá realizaci vyhoštění žalobce v průběhu následujících 30 dní. Předchozí zajištění nebyla pro realizaci dostatečná, proto správní orgán v zájmu ochrany chráněných zájmů společnosti přistoupil k jejímu prodloužení. Správní orgán při přezkumu podmínek zajištění se nemůže ztotožnit s případným propuštěním ze zajištění, neboť z předchozího jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí skrývání a pokračující protiprávní činnosti. Tento závěr koresponduje s odůvodněním rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 9.5.2012. Správní orgán na předchozí jednání žalobce pohlíží jako na jednání, které hrubým způsobem narušuje chráněné zájmy České republiky, proto nepřistoupil k uložení mírnějších opatření. Ze spisového materiálu je jednak patrné, že nebezpečí skrývání žalobce je opodstatněné a jednak v průběhu zajištění žalobce nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.

Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010 č.j. 9As 5/2010-74 publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz). Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákonem, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána (srovnej nálezk Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08 ze dne 12.5.2009). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá. Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze dovodit, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu, na druhou stranu zdůrazňuje, že řízení o vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné. Výkon správního

uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správní uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze.

Soud proto hodnotil, zda žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze. Jak bylo výše uvedeno, realizace správního vyhoštění nemohla být dosud vykonána a to z důvodu objektivní překážky vyhoštění. Podle názoru soudu žalovaný správně odkázal na znění ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se:

- a) mezinárodní ochrana neuděluje,
- b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná,
- c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje nebo
- d) azyl nebo doplňková ochrana odmítá, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek.

Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek. Rozhodnutím Krajského soudu v Praze č.j. 48Az 36/2012-43 ze dne 24.7.2012 byl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby zamítnut. Žalovaný s odkazem na znění ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců konstatoval překážku k realizaci správního vyhoštění do 27.7.2012 a vyvrátil, že by došlo z jeho strany k průtahům při realizaci vyhoštění. Obsahem správního spisu je také úřední záznam Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, odbor podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců, ze dne 31.8.2012, dle kterého s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy realizace správního vyhoštění je předpoklad, že bude realizováno správní vyhoštění cizince v průběhu následujících 30 dní. Nutnost prodloužení doby zajištění žalovaný odůvodnil také tím, že z předchozího jednání žalobce existuje nebezpečí jeho skrývání a pokračování jeho protiprávní činnosti. Jednání žalobce vyhodnotil jako hrubě narušující chráněné zájmy České republiky. Předmětem tohoto řízení není posouzení toho, zda byly splněny podmínky pro zajištění žalobce, které jsou předmětem samostatného řízení, ale zda zajištění cizince je oprávněné. Jak bylo uvedeno, úkolem soudu je posoudit, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Z tohoto důvodu soud ověřil ze správního spisu a zjistil, že žalovaným byla provedena šetření, z nichž nebyly zjištěny nové informace, které by vedly k ukončení zajištění cizince.

Vzhledem k provedeným důkazům soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Odůvodnění rozhodnutí považuje soud za dostatečné. Z těchto důvodů soud žalobu neshledal důvodnou a rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., jak uvedeno ve výroku.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který měl ve věci úspěch žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Vítrová